

zák. v doslovu III. dílčí novely nárok na osvobození od nájemného, je-li věc pronajata při odevzdání tak vadná, nebo stane-li se za trvání nájmu tak vadnou, že se nehodí k vymíněnému užívání, a to po dobu neupotřebitelnosti a podle jejího rozsahu. Při tomto nároku na srážku z činže podle 2. věty § 1096 obč. zák., — kterého se nájemník nemovité věci ani předem vzdáti nemůže, a při němž činže se snižuje již podle zákonného předpisu v mezích zákonem vyslovených po dobu neupotřebitelnosti a podle jejího rozsahu —, neplatí lhůty § 933 obč. zák., třeba, že jde o zvláštní druh správy při věcných nájmech za způsobilost najaté věci k ujednanému užívání. Jde to zcela jasně na jevo z motivů k III. dílčí novele str. 311 a 312, kde se mimo jiné praví, že použití všeobecných ustanovení o správě podle § 922 a. d. obč. zák. mělo by tu problematickou cenu, a že lhůty § 933 obč. zák. by byly při ponenáhlu vznikajících vadách málo praktickými. Kromě toho jde v souzeném případě, kde činže byla zaplacená ku předu, a kde se nájemník domáhá vrácení části zaplacené činže v poměru neupotřebitelnosti a jejího rozsahu, o nárok z bezdůvodného obohacení podle § 1435 obč. zák., jenž se promlčuje teprve v řádné lhůtě promlčecí (§ 1479 obč. zák.). Právem proto vyslovil odvolací soud, že pro uplatňování žalobního nároku neplatí tříletá propadná lhůta uvedená v § 933 obč. zák.

Čís. 14144.

Stal-li se postup jen k inkasu, nepozbyl postupitel práva, by s pohledávkou disponoval a ji zažaloval.

(Rozh. ze dne 7. února 1935, Rv I 1818/33.)

Srov. sb. n. s. čís. 2227, 10.057, 10.765, 11.213, 11573.

Žalobce Oskar K. dodal žalovanému Františku S-ovi zboží za 432 Kč a současně s dodáním zboží mu vždy zaslal celkem 5 faktur, na nichž byla doložka, že pohledávka, na faktuře uvedená, byla postoupena záložně v K. První soud uznal podle žaloby, již se žalobce Oskar K. domáhal zaplacení za dodané zboží, vzav za prokázáno, že zažalovaná pohledávka nebyla žalobcem postoupena záložně v K. do vlastnictví. Odvolací soud k odvolání žalovaného změnil napadený rozsudek a žalobu zamítl z těchto důvodů: První soud zjistil správně, že na fakturách je další doložka, že postoupeny byly záložně v K., a byla na nich již v době, kdy faktury zaslány byly žalované straně. Právem proto namítla žalovaná strana straně žalující nedostatek aktivní legitimace ke sporu, neboť podle § 1396 obč. zák. nemůže postoupený dlužník prvému věřiteli již platiti ani se s ním vyrovnati, jakmile mu postup byl oznámen, což v tomto případě podle obsahu faktur se stalo. Tvrdí-li žalobce, že postoupeny byly faktury záložně v K. toliko k inkasu, jest tvrzení toto proti žalovanému bez účinku, když o tom nebyl žalobcem vyrozuměn. Jak mezi sebou upravily poměr žalobce a záložna, který poměr na venek jest postupem a zejména jaký příkaz postupník snad obdržel a přijal, do toho postoupenému dlužníku nic není a není proto žalobce legitimován k podání předmětné žaloby.

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek odvolacího soudu, jemuž uložil nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

S hlediska právního posouzení věci nelze souhlasiti se soudem odvolacím v tom, že bylo by proti žalované straně bez účinku tvrzení strany žalující o tom, že faktury byly postoupeny záložně v K. jen k inkasu. Tvrzení toto naznačuje úmysl stran, který byl sledován připojením doložek o postupu na jednotlivé faktury, a jde o to, aby význam doložek těch byl vysvětlen. Stal-li se postup jen k inkasu a nevyšla-li pohledávka z majetku původního věřitele, nepozbyl tento také práva, aby svojí pohledávkou dále disponoval a ji také zažaloval (srov. rozh. čís. 10.057 sb. n. s.). Prvý soud zjistil, že sporná pohledávka záložně v K. »do vlastnictví« postoupena nebyla. Z tohoto zjištění plyne pak závěr, že nešlo o konečný přechod majetkové hodnoty z postupitele na postupníka, že majetek postupníkův zvětšen nebyl a že tedy pohledávka zůstala dále v disposičním právu postupitelově. Přichází-li nyní odvolací soud k závěru opačnému a míní-li, že jde o přechod pohledávky ze jmění postupníkovy do jmění postupitelova, odporuje to zjištění prvního soudu. Bude proto věcí soudu odvolacího, aby, nesouhlasí-li se zjištěním prvního soudu a s jeho výkladem doložky o postupu na fakturách, opakoval důkazy v tom směru prvním soudem provedené a teprve potom ve věci znovu rozhodl.

Čís. 14145.

Zamítnuta-li v základním sporu žaloba o uznání nemanželského otcovství z důvodu, že žalovaný podle výsledku krevní zkoušky nemůže býti otcem dítěte, nemohly by způsobiti příznivější rozhodnutí pro žalobce důkazy, že žalovaný souložil v kritické době s matkou dítěte. Okolnost, že jiný odborník vyslovil o průkaznosti krevní zkoušky jiné mínění, než znalec, jehož mínění přijal soud za rozhodující, není důvodem obnovy.

(Rozh. ze dne 7. února 1935, Rv I 1936/33.)

Prvý soud zamítl žalobu nezl. Vladimíra K-e proti Rudolfu F-e o uznání otcovství a placení výživného, opřev svůj výrok o to, že podle výsledků krevní zkoušky žalovaný nemůže býti pokládán za otce žalobcova. Žalobce domáhá se obnovy tohoto sporu podle § 530 čís. 7 c. ř. s. tvrdě, že se teprve po vynesení rozsudku dověděl, že Dr. K. vykládá význam a průvodní sílu důkazu krevní zkouškou zcela jinak než soudní znalec Dr. S., na jehož posudku je v odpor vzatý rozsudek vybudován, a že nově nabídnutými svědkyněmi Sch-ovou a T-ovou je podpírána hodnověrnost nemanželské matky, pokud jde o dobu soulože její se žalovaným. Nižší soudy vyhověly žalobě o obnovu, první soud z těchto důvodů: Co se týče znaleckého důkazu, jest napadený rozsudek odůvodněn tím, že podle znaleckého důkazu o zkoušce krevní žalovaný otcem žalujícího dítěte býti nemůže. Znalcem byl Dr. E. S.